

DŽON GVIN

Glad BOGOVA

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

John Gwynne

THE HUNGER OF THE GODS

Copyright © John Gwynne 2022

First published in the English Language in the United Kingdom by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group Ltd, London. This Serbian edition is published by arrangement with Little, Brown Book Group, London.

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za moju dragu Harijet,
zaceo nema više suza na ovome svetu,
jer sve smo ih isplakali za tobom.*

VIGRIÐ

BOJNO POLJE

LIKOVİ

Ratnici-Turobnici

Agnar Brokson – poglavar Ratnika-Turobnika, ubijen Bjorovim izdajničkim činom na pepelnoj ravnici Oskutreda.

Elvar Plamenšaka – kći jarla Stora. Dala je krvni zavet da će naći Bjarna, sina sejdr-veštice Uspe, da će ga spasti od Ilske Okrutne i Gavranhranitelja, a zauzvrat će Uspe odvesti Ratnike-Turobnike do čuvenog Oskutreda, srca mesta gde su se bogovi borili i umrli.

Grend – Elvarin saputnik i čuvar. Takođe je dao krvni zavet da će naći Bjarna.

Huld – najmlađa Ratnica-Turobnica posle Elvar. Odrasla je na opasnim ulicama Svelgarta.

Sigvat Debeli – Agnarov zamenik, žestok ratnik, premda ga više zanima hrana nego donošenje odluka. Dao je krvni zavet da će spasti Bjarna od Gavranhranitelja.

Solin Pljuvalica – jedna od ratnika koji su najduže u Ratnicima-Turobnicima, ostala je bez nekih zuba u borbi protiv roja tenura.

Urt Neoprani – pripadnik Ratnika-Turobnika, dobio nadimak zbog svoje odbojnosti prema čistoći.

Orv Šunjalo – jedini strelac u Ratnicima-Turobnicima, izvidnik i lovac. Nadimak dobio po svojoj nečujnosti.

Uspa – sejdr-veštica. Ratnici-Turobnici su je zarobili na ostrvu Iskalt (skupa s njenim suprugom Berakom i sinom Bjarnom), gde je uništila galdrabok *Graskinu*. Sklapa sporazum s Agnarom i Elvar da će odvesti Ratnike-Turobnike do Oskutreda ako se oni zavetuju da će joj spasti sina Bjarna iz šaka Ilske Okrutne. Krvni zavet zapečatio je njihov sporazum.

Krvozavetnici

Esa – pripadnica Krvozavetnika koja se odlikuje zabrinjavajućim nehajem za bol ili smrt. U njenim venama teče krv divokoze Fjale.

Edel – glavna izviđačica i lovkinja Krvozavetnika. U njenim venama teče krv psa Hundura. Stara, lukava, suzdržana. Prate je dva psa.

Ejnar Polutrol – stasit kao stablo, najjači Krvozavetnik. Voli hranu i valjano pripovedane priče. Takođe je berserkir.

Glornir Štitolomac – poglavar Krvozavetnika. Berserkir čijim venama teče krv medveđeg boga. Volin suprug i Torkelov stariji brat.

Gunar Pramac – tako nazvan zbog nosa, koji mu ispunjava veći deo lica i zakrivljen je kao pramačna zver na drakaru. Njegovim venama protiče krv jazavca Grofua.

Halja Ravnonosa – u njenim venama je krv orlujske boginje Orne. Sestra Valija Konjodaha, kojeg je ubio trol tokom bitke kod Rotine odaje.

Revna Zeconoga – nazvana Zeconoga zbog svoje brzine u boju, u venama joj je krv lasice State.

Ingmar Led – berserkir.

Jekul Maljšaka – kovač i ratnik. U venama mu je krv jazavca Grofua.

Rećija – ulfhednarka, čijim venama teče krv vuka Ulfrira. Zadužena je da obučava Varga u korišćenju oružja.

Svik Mrsikosa – krv lisca Refura teče njegovim venama. Glavni skald/pripovedač Krvozavetnika. Naročito voli sir.

Varg Bezrazumni – nekada tral Kolskega, bogatog seljaka i zemljoposjednika. Ubio je Kolskega kada ga je ovaj izdao, pa je pobjegao tragajući za ubicama svoje sestre Freje. Pridružio se Krvozavetnicima kako bi dobio pristup njihovoj sejdr-veštici Vol, da bi ona izvela akal, volšebnu basmu koja će omogućiti Vargu da vidi posljednje trenutke sestrinog života, pa da tako otkrije kako je umrla. Otkako se pridružio Krvozavetnicima, otkrio je da je Izopačen i da njegovim venama teče Ulfrirova krv.

Vol – sejdr-veštica, supruga Glornirova.

Gavranhranitelji i njihovi sadruzi

Lik-Rifa – zmaj-boginja, utamničena stotinama godina u odaji ispod korenja Oskutreda, Jasenovog drveta. Sada je oslobođena volšebnim obredom koji je izvelo njeno Izopačeno potomstvo, zmajorodni.

Rota – pacov-bog. Zatočili su ga i stavili na muke Ulfrir i Orna zbog učešća u ubistvu njihove kćeri.

Bjor – Izopačeni, sa krvlju pacova Rote u svojim venama. Pristupio je Ratnicima-Turobnicima lažno se predstavljajući, ubio Agnara Turobnika i doveo Ilsku do Oskutreda, tako da je bio presudan za oslobađanje Lik-Rife iz njene tamnice. Sada je ponovo u Gavranhraniteljima.

Brak Trolokobni – Izopačeni, sa krvlju boga po imenu lasica Stata u svojim venama, član Drekrove družine, lovac na plen i na krzna.

Drekr – Izopačeni, zmajorodni, brat Ilske i Mirk. Brekin otmičar i Torkelov ubica.

Ilmur – Izopačeni, s bogopsom Hundurom u svojoj krvi. Neka-da tral Ratnika-Turobnika, a oslobodio ga je Bjor, pa je sada pripadnik Gavranhranitelja.

Ilska Okrutna – poglavarka Gavranhranitelja, zmajorodna čijim venama teče krv zmajice Lik-Rife. Starija sestra Drekra i Mirk.

Kalv – Izopačeni, s krvlju vepa Svina u venama. Sin Crvenog Faina i brat Storolfa Ratozuba.

Kraka – sejdr-veštica, nekada tralkinja Ratnika-Turobnika, ali oslobodio ju je Bjor pa je sada pripadnica Gavranhranitelja.

Mirk Oštrokandža – Izopačena, zmajorodna s krvlju Lik-Rife u svojim venama. Mlađa sestra Ilske i Drekra.

Crveni Fain – Izopačeni, sa krvlju vepa Svina u venama, otac Kalva i Storolfa Ratozuba.

Storolf Ratozub – Izopačeni, sa krvlju vepa Svina u venama, sin Crvenog Faina i Kalvov brat. Nazvan Ratozub jer je ostavio nekoliko zuba u neprijateljskom štitu kada ga je zagrizao i istrгнуo neprijatelju iz ruke.

Olif Praznozub – Izopačeni, s krvlju lešinara Hrega u venama. Pripadnik Drektrove družine, sada Gavranhranitelja.

Bjarn Berakson – Izopačeni, sin Uspe i Beraka. Oteli su ga Ilska i Gavranhranitelji.

Breka Torkelson – Izopačeni, sin Orke i Torkela. Oteo ga je Drekr.

Harek Asgrimson – Izopačeni, sin Asgrima i Idrun, koje su ubili Drekr i njegova družina.

Ostali

Orka Glavocep – supruga Torkelova i majka Brekina. Nekada poglavarka Krvozavetnika i poznata kao Glavocep. Torkel je bio ubijen a njen sin otet, pa je poslala njegovim tragom na sever, što ju je dovelo do Sumorišta, gde su je zarobili drengri i galduranin Skalk. Pobegla je nakon krvave bitke.

Lif Virkson – ribar iz sela Felur. Sin Virka i brat Morda. Orka ga je spasla od pogubljenja pa je pošao s njom na sever. Drengri Gudvar je ubio njegovog brata Morda dok je ovaj bio okovan lancima.

Seun – Izopačena tralkinja s krvlju psa Hundura u svojim venama.

Gudlif Arneson – podigao je imanje sa svojom porodicom severno od Grbinastih gora.

Kraljica Helka – vladarka Darla i okolnih krajeva. Nemilosrdna žena željna vlasti koja bi da ovlada celim Vigridom. Ima sina Hakona i kći Estrid.

Princ Hakon Helkason – sin i najstarije dete kraljice Helke.

Princeza Estrid Helkasdotir – kći kraljice Helke.

Ulfhednar Frek – Izopačeni, s krvlju vučjeg boga Ulfrira u venama. Tral kraljice Helke i pripadnik njene počasne straže.

Galduranin Skalk – galduranin Darla, u službi kraljice Helke. Helka ga je odaslala s Krvozavetnicima da otkrije šta se to dešava na severnim granicama njenog kraljevstva. On je ukrao Orninu kandžu i oteo sejdr-vešticu Vol.

Sturla – Skalkova galdur-učenica.

Gudvar – drengr iz sela Felur i bratanac jarle Sigrun. Zadužen je da predvodi družinu odaslatu za Orkom, Lifom i Mordom.

Vilja – kurva iz Darla, žiteljka *Mrtvog drengra*.

Jarla Sigrun – jarla sela Felur i okolnog okruga. Upletena u širenje vlasti kraljice Helke. Njenog ljubavnika je ubila i njeno lice unakazila Orka, pa je poslala bratanca Gudvara za njom.

Irsa – drengrica u službi galduranina Skalka.

Arild – drengrica iz sela Felur.

Skapti – drengr, zapovednik Sumorišta. U službi princa Hakona i upleten u Drekrove namere i njegovo premeštanje otete dece.

Hrolf – drengr iz Sumorišta.

Jarl Glun Gvozdenhvat – sitni jarl koji je saveznik kraljice Helke.

Jarl Svard Grebalo – sitni jarl koji je saveznik kraljice Helke.

Jarl Logur iz Lige – vladar lučkog grada Lige. Prijatelj Krvozavetnika.

Jarl Orlig iz Svelgarta – vladar grada Svelgarta i okolnog kraja. Star i prosed, iskusan ratnik, neprijatelj kraljice Helke.

Knez Jaromir Iskidanski – knez Iskidana, jedan od mnogih sinova Kirila Veličanstvenog, vladara Iskidana.

Ilija – družbenica iz Iskidana.

Taras Bik – izmodričeni čovek, Izopačeni s krvlju bika Nauta u svojim venama, tral u službi kneza Jaromira Iskidanskog.

Iva – sejdr-veštica i tralkinja kneza Jaromira.

Jarl Stor – vladar Snakavika i većine zapadnih okruga Vigrida. Otac Toruna, Elvar i Brotira. Čuven po svojoj berserkirskoj straži.

Silrid – galduranka jarla Stora.

Torun Storson – najstarije dete jarla Stora.

Brotir Storson – najmlađe dete jarla Stora.

Berak Bjornason – Izopačeni, berserkir s krvlju medvedeg boga Bersera u svojim venama. Suprug sejdr-veštice Uspe i Bjarnov otac. Zarobili su ga Agnar i Ratnici-Turobnici pa ga prodali kao trala jarlu Storu, da postane jedan od njegovih čuvenih berserkirskih stražara.

Gita – drengrica i zatočnica jarla Stora.

Sir – drengrica jarla Stora, čuvarka kapije Snakavika.

Hjalmar Mirotvorac – vođa Zlosrdaca, najamničke ratne družine.

Hrung – divova glava, volšebno oživljena pomoću moći umirućeg Snake.

Njal Olafson – jarl ribarskog seoceta na obalama reke Dramur.

Terna – tralkinja Njala Olafsona, prvobitno tralkinja sa Kolskegovog imanja.

Brimil – trgovac robovima u Darlu.

Rog – krčmar u *Mrtvom drengru*.

Freja – Vargova sestra.

Lejf Kolskegson – Kolskegov sin, proganjao je Varga zbog ubistva njegovog oca, ali kada ga je sustigao, Glornir i Krvozavetnici prihvatili su Varga i spasli ga od Lejfove osvete.

Sterkur Smrt u Oku – ratnik i poglavar najamničke družine Crvenšaka.

Stvorenja

Grok – divovski gavran.

Klo – divovski gavran.

Spert – spertus, vesen, vezan za Orku i njeno domaćinstvo.

Vesli – tenurka koju je Breka pronašao ranjenu, zavetovala se Breki i Spertu.

Severnjačke titule, pojmovi i predmeti

Akal – basma, volšebni obred kojim se otkrivaju poslednji trenuci koje su mrtvi preživeli.

Alting – sastanak, sabor slobodnih ljudi.

Berserkir – osoba potekla od medveđeg boga Bersera. Obdarena velikom snagom i divljaštvom.

Blod svarid – čarobni krvni zavet.

Brinja – verižna košulja.

Birding – priobalni brod.

Drakar – dugi brod.

Dreng – ratnik zaklet na odanost, veoma uvežban i obučen.

Družbenik – elitni iskidanski konjanik.

Galdrabok – knjiga čini.

Galduranin – čarobnjak, naročito umešan u runskoj magiji.

Graskina – *Sivokoža*, knjiga čini ispisanih po oderanoj koži.

Gudfala – bogopad.

Gudljós – bogosvetla.

Hird – ratnici vlastelinovog domaćinstva.

Heja – potvrda, saglasje.

Holmganga – dvoboj priznat zakonom, način rešavanja razmirica.

Jarl – gospodar ili vlastelin.

Knar – trgovački brod.

Madur-dečak – ljudski dečak.

Niding – ništa, niko, uvreda koja znači da je neko nečastan.

Nalbinding – vezati ili plesti. Rani vid pletenja kojim se izrađivala tkanina.

Raudskina – *Crvenkoža*, knjiga čini, napravljena od odrane kože mrtve boginje.

Saks – jednosekli nož, često zakošenog vrha, različitih veličina.

Višenamenska alatka, od kuvanja preko brijanja do borbe.

Sejdr – vrsta volšebne moći, nasleđene od Snake, oca bogova.

Sejdr-veštica – žena koja koristi čarobnu moć.

Skald – pesnik, pripovedač, često u službi nekog jarla ili poglavara kako bi opevao njihova junačka dela.

Skal – uzdravlje.

Sneka – manja varijanta dugog broda.

Tafl – strateška igra koja se igra na tabli pomoću izrezbarenih figura.

Tral – rob.

Ulfhednar – osoba potekla od vučjeg boga Ulfrira.

Veseni – stvorenja koja je načinila zmajska boginja Lik-Rifa.

Vražda – dug u krvi.

Put kitova – morska pučina.

ŠTA SE RANIJE ZBILO

Orka: Orka vodi usamljениčki život u brdima sa svojim suprugom Torkelom i njihovim desetogodišnjim sinom Brekom. Sazdali su sebi dom u divljini i sa obližnjim selom trguju krznima i kožama kada im ponestane potrepština.

Tokom jednog lova otkrili su spaljeno domaćinstvo, dvoje ubijenih ljudi, i da je sin ubijenog bračnog para nestao.

Orka je to prijavila u selu i to Gudvaru, drengru (ratniku) i bratancu lokalne jarle, ili vlastelinke, Sigrun.

Breka, Orkin sin, nalazi ranjenu tenurku (čarobno biće koje voli da jede zube) u šumi i dovodi je kući.

Orka, Torkel i Breka prisustvuju altingu, ili skupu, pošto je jarla Sigrun, mesna vlastelinka, pozvala sve žitelje okruga. Na tom sastanku čuju da je jarla Sigrun dala zavet da će biti odana kraljici Helki, moćnoj ženi koja želi da ovlada celim Vigridom. Takođe se vodi holmganga između Virka, seoskog ribara, i Gudvara. Virk pobeđuje u dvoboju, ali krši pravila holmgange tako da ga ubija Izopačena ratnica-tralkinja jarle Sigrun.

Po povratku kući Orka i Torkel zaključuju da je vreme da se odsele i negde drugde sazdaju sebi novi dom. Orka odlazi da se obrati za savet froa-duhu (moćnom duhu i čuvaru jasenovog drveta) ali otkriva da je froa-duh mrtva, ubijena sekirama i vatrom.

Vrativši se, zatiče svoj dom u plamenu, svog supruga Torkela ubijenog i sina Breku nestalog. Ona ulazi u trag otmičarima, sustiže neke od njih i ubija ih, jednog ispituje i otkriva da se čovek koji joj je oteo sina zove Drekr.

Vraća se kući, sahranjuje muža i daje zavet da će se osvetiti i da će osloboditi svog otetog sina. Oruža se i tokom noći krišom ulazi u selo Felur, gde nalazi dva Virkova sina – Morda i Lifa, vezana za stub da čekaju kaznu za napad na Gudvara (u neuspehom pokušaju da osвете mrtvog oca). Orka ih oslobađa, pa provaljuje u dvoranu jarle Sigrun, ranjava jarlu i ispituje njenu tralkinju ratnicu po imenu Vafri, čijim venama teče krv vučjeg boga Ulfrira. Vafri priča Orki kako bi trebalo da potraži čoveka po imenu Drekr i da se on nalazi u utvrđenom gradu Darlu. Izbija borba i Orka beži, pa se iskrađa iz sela Felur čamcem, skupa s Mordom i Lifom.

Kreću u Darl, a Mord i Lif pristaju da prevezu Orku u zamenu za to da ih ona podučava korišćenju oružja. Kada stignu u Darl, Orka ostavlja dva brata i savetuje ih da sačekaju svoj trenutak pre nego što se vrate u Felur i pokušaju da se osвете Gudvaru.

Orka traga za Dreksom, na kraju ga zatičući sa princem Hakonom, sinom kraljice Helke. Bore se, ali prekida ih dolazak gradske straže. Lif i Mord se pojavljuju i odvlače Orku na bezbedno.

Orka otkriva da je Drekr otišao iz Darla i da se zaputio u Sumorište, tvrđavu koja čuva prevoj preko Grbinastih gora, a istovremeno se pojavljuje Gudvar, koji proganja Orku, Morda i Lifa zbog zločina počinjenih u selu Felur. Oni odlaze iz Darla i hitaju za Dreksom, a Gudvar ide za njima.

Orka, Mord i Lif stižu do Sumorišta i tokom sukoba između nekih mrazpaukova i dva divovska gavrana, zarobljavaju ih gal-duranin Skalk i ratnici iz Sumorišta. Odvođe ih u kulu i ispituju, a tamo se otkriva da je Drekr u nekakvom poslovnom sporazumu s princem Hakonom.

Gudvar stiže sa svojim drengrima, upada u kulu i ubija Morda, koji je u okovima. Za to vreme Orka čuje plač nekog deteta i sluti da je to njen sin Breka. Nada, strah i bes zajedno dovode do oslobađanja vuka u njenoj krvi, jer Orka je Izopačena, ulfhednarka, i

njenim venama teče krv vučjeg boga Ulfrira. Potom se oslobađa i upušta u ubilački pir. Stražari Sumorišta isprva pružaju otpor, ali ne mogu da se suprotstave njenoj divljačkoj srdžbi pa se daju u beg.

Varg: Varg je u bekstvu. On je tral koji je nedavno ubio svog vlasnika, imućnog seljaka, pa pobegao. Vargova sestra je ubijena i on sada traži ili galduranina ili sejdr-vešticu (dve vrste ljudi koji se bave magijom) da za njega izvede akal, što je magijska basma koja otkriva poslednje trenutke mrtvih. Varg želi da se to uradi za njegovu sestru kako bi otkrio ko ju je ubio ili šta ju je ubilo.

Varg stiže do trgovačke luke Lige, gde otkriva da su čuveni najamnici Krvozavetnici u gradu i da u svojim redovima imaju i sejdr-vešticu. Međutim, ona se magijom služi samo za Krvozavetnike, pa tako Varg stupa u nadmetanje u kome se bori protiv jednog od Krvozavetnika kako bi stekao pravo da im se pridruži. Dobija tolike batine da pada u nesvest i ostavljaju ga na obali fjorda. Kada se probudi, stara se za svoje povrede i pali vatru, ali napadaju ga Lejf Kolskegson, sin seljaka kojeg je Varg ubio, i njegova posada. Varga zarobljavaju, ali onda ga spasavaju Krvozavetnici.

Primaju Varga u svoje redove, ali kao „šegрта“, pa Varg mora da nauči da se služi oružjem, da dokaže Krvozaveticima vernost i pouzdanost pre nego što njihova sejdr-veštica Vol obavi akal koji on hoće da se obavi.

Dok Krvozavetnici odlaze iz Lige, napada ih knez Jaromir iz Iskidana sa svojom družinom konjanika, koji traže da jedan Krvozavetnik, čovek po imenu Sulič, bude predat u njihove ruke zbog zločina koje je navodno počinio u dalekoj zemlji Iskidanu. Glornir, poglavar Krvozavetnika, odbija da izruči Suliča i tako započinje kratka i krvava bitka koju prekida dolazak stražara Lige i tri duga broda kojima u luku uplovljavaju kraljica Helka i njena svita.

Kraljica Helka unajmljuje Krvozavetnike za jedan posao. Ljudi na njenoj severozapadnoj granici nestaju i posle ih pronalaze mrtve. Ona hoće da Krvozavetnici otkriju odgovorne i da ih ubiju. Sa Krvozaveticima šalje galduranina Skalka i njegova dva drengra koji ga čuvaju.

Kada su zašli na Grbinaste gore, Krvozavetnici su otkrili stari rudnik koji iskopava skup ratnika i vesena – skrelinzi i jedan trol – oni su porobili lokalno stanovništvo i prisilili ga da radi na iskopavanju. Dok Krvozavetnici istražuju, dolazi do bitke, tokom koje jedan zmajorodni (soj Izopačenih poteklih od zmajske boginje Lik-Rife, za koje se smatra da su davno istrebljeni, ako su ikada i postojali) izlazi iz rudnika sa jednom kosti mrtve boginje Orne u šaci. Tokom krvave bitke Varg ubija zmajorodnog, ali i sam biva ozbiljno povređen.

Kada se Vargu vratila svest, rečeno mu je da su Krvozavetnici otkrili dokaze da je rudnik zapravo odaja Rote, pacovskog boga, kog su tu njegovi brat i sestra okovali i osudili na doživotne muke i bol. Nađeni su i prepisani odlomci jedne galdrabok (knjige čini) zvane *Raudskina*.

Vol dolazi da povida Vargu rane, ali dok je ona tu, Skalk i njegova dva drengra ulaze u prostoriju. Udare Vol u glavu, bacajući je u nesvest, ubiju Vargovog prijatelja Torvika i krađu deo kosti boginje Orne, skupa s drugim dragocenostima koje su otkrivene.

Skalk daje Vargu izbor da pođe s njima i nudi mu da obavi akal koji Varg toliko želi, ali umesto toga Varg se baca na drengra koji mu je ubio prijatelja i u naletu krvoločnosti zubima čupa tom čoveku grkljan. Skalk udari Varga i baci ga u nesvest.

Kada se osvestio, Varg je saznao da je Skalk pobegao s Orninom kandžom, kovčegom punim relikvija i zarobljenom Vol. Svik i Rečija rekli su mu da je Izopačeni, da mu je u venama vučji bog Ulfrir. Ne samo to već mu je rečeno i da su svi Krvozavetnici Izopačeni i da su ga primili zato što su otkrili njegovu krvnu lozu. To je Varga potpuno zgranulo, ali ubrzo se pomirio s tim i pridružio Krvozaveticima u poteri za Skalkom, i zavetovao se da će osvetiti Torvika i osloboditi Vol.

Prate Skalkov trag, koji ih odvodi do Sumorišta. Tu zatiču poprište ubijanja i divljaštva i Orku kako sedi na stepeništu Sumorišta. Oblivena je krvlju, a mrtvi neprijatelji nagomilani su pred njenim nogama. Oko nje su okupljena deca.

Glornir, poglavar Krvozavetnika, sjahao je s konja jer on poznaje Orku. Nekada je bila znana kao Glavocep, najčuveniji ratnik

Vigrida i nekadašnja poglavarka Krvozavetnika. Orkin suprug Torkel bio je Glornirov brat. Orka je ucveljena jer nije našla svog sina Breku.

Glornir i Orka se grle.

Elvar: Elvar je mlada ratnica, pripadnica čuvene najamničke družine Ratnici-Turobnici i rešena je da se proslavi.

Ratnici-Turobnici pristaju na Iskaltu, vulkanskom ostrvu seve-rozapadno od obale Vigrida. Progone čoveka po imenu Berak, za kojeg veruju da je Izopačene krvi, berserkir, što znači da njegovim venama teče krv medvedeg boga Bersera. Potera ih vodi kroz bitku u jednom selu pa u planine, gde naposljetku sustižu Beraka dok se bori protiv jednog trola mužjaka. Elvar vidi ženu i dete, ženu kako baca nekakvu knjigu u jezero lave.

Agnar, poglavar Ratnika-Turobnika, naređuje svojim ratnicima da ubiju trola pre nego što ozledi ili ubije Beraka, pa dolazi do kratke ali krvave bitke u kojoj Elvar zadaje smrtonosni udarac trolu. Berak je onda zarobljen, potčinjen i okovan, a zarobljeni su i njegova supruga i dete. Za njegovu suprugu Uspu otkriva se da je sejdr-veštica.

Ratnici-Turobnici potom odlaze sa ostrva Iskalt i sa svojim zarobljenikom plove u Snakavik, tvrđavu podignutu unutar lobanje mrtvog zmijskog boga Snake. Tu vlada jarl Stor, i čuven je po počasnoj straži koja se sastoji od ratnika berserkira.

On je takođe Elvarin otac, premda se njih dvoje ne vole. Elvar je napustila svoju porodicu i povlašćen život kako bi pobjegla od očevih namera za nju i kako bi se sama proslavila.

Jarl Stor kupuje od Agnara berserkira Beraka. Dok su Ratnici-Turobnici još u Snakaviku, upadaju u zasedu i Bjarna, Berakovog sina, otima Ilška Okrutna, koja je poglavarka najamničke družine poznate kao Gavranhranitelji. Sejdr-veštica Uspa onda sklapa pogodbu s Agnarom; ako će joj on dati čarobni krvni zavet da će osloboditi njenog sina, ona će ih odvesti do čuvenog bojišta Oskutreda, gde se vodio rat bogova i gde se po pričama nalaze nezamisliva blaga.

Elvar polaže taj krvni zavet, skupa s Grendom, svojim vernim saputnikom, kao i još nekoliko drugih. Ratnici-Turobnici kreću

za Oskutred, a usput se susreću s rojem tenura, čarobnim mostom i čitavom šumom punom davno mrtvih bogova. Tokom tog putovanja Elvar prihvata Bjora, mladog Turobnika, kao ljubavnika.

Stigavši do Oskutreda, oni zatiču pepelom pokrivenu ravnicu prepunu razbacanih kostiju mrtvih bogova i spaljen panj golemog drveta. Froa-duh po imenu Vorn suočava se s njima i brani im pristup drvetu, ali dozvoljava im da skupljaju blago s ravnice. Pre nego što Ratnici-Turobnici stignu da to izvedu, prispevaju Ilska Okrutna i njeni Gavranhranitelji. Agnar i Ilskin zatočnik, gorostas po imenu Skrid, vode holmgangu kako bi se odlučilo ko će imati pristup Oskutredu. Agnar pobeđuje u dvoboju, ali onda ga na prevaru ubija njegov sopstveni ratnik Bjor, za kojeg se ispostavlja da je Izopačeni i pripadnik Ilskine družine. Upravo je Bjor dogovorio Bjarnovu otmicu i omogućio Ilski i njenim Gavranhraniteljima da prate Ratnike-Turobnike na sever do Oskutreda.

Bitka štitnih zidova izbija između Turobnika i Gavranhranitelja, premda Ilska istovremeno predvodi jedan broj ratnika, za koje se otkriva da su svi zmajorodni, protiv froa-duha i Uspe. Kada su njih dve poražene, veliki broj okovane dece istovaruje se iz kola i vodi do skrhanog panja Jasenovog drveta. Ilska tu izvodi čin služeći se krvnom magijom i jednom knjigom čini – galdrabok – pa slama čarobne stege koje zmajsku boginju Lik-Rifu sputavaju u odaji duboko u utrobi golemog drveta. Lik-Rifa izleće na svetlost dana i vodi kratku i krvavu bitku protiv svojih tamničarki, tri krilate sestre, kćeri bogova Ulfrira i Orne. Jedna krilata žena onesvešćena pada na tlo, a druge dve su ubijene.

Lik-Rifa sreće Ilsku i zmajorodne koji su je oslobodili i onda odleće vodeći ih na jug.

Elvar je ranjena u borbi protiv Gavranhranitelja i gleda zapanjeno, užasnuto i sa strahopoštovanjem dok zmajica leti u daljinu.

Orlovi bi trebalo da pokazuju kandže čak i kad umiru.

Saga o Olafu Haraldsonu

POGLAVLJE JEDAN

ORKA

O rka je stajala usred bure vatre i dima. Treperavi plamen i oblaci pepela šibali su svuda oko nje kao kovitlac. U vazduhu se osećao jak vonj smrti, grebući je po grlu. Pucketanje i siktanje vatre prigušivalo je sve ostalo dok je svet oko nje goreo. Senka prelete nad njom i vazduh se uskomeša kao od lepeta golemih krila. Onda se dečji vrisak prolomi kroz oluju – to ju je njen sin Breka dozivao, i ona stade da se okreće i uvrće oko sebe, tražeći ga pogledom, očajnički tragajući za njim i teturajući se, ali svet se pretvorio u klobuke jetkog dima i gramzive odrane prste jarkog plamena. Ona se spotače o nešto, neku priliku prostrtu pred njom, iz koje je curila krv i čije su mrtve oči samo zurile. Bio je to Torkel, njen suprug, njen prijatelj. Njena ljubav. Njegove staklaste, prazne zenice gledale su je pravo u oči, a usne su mu se mrdale i iz njegovog usahlog leša oteo se mrtvački hropac, kao zmijsko šištanje ispuštenog daha.

„Oтели су га.“

Ona se prenu i probudi odsečno uzdišući, razrogačujući oči i tada ugleda neku senku kako se po vučjesuroj svetlosti nadvija nad njom. Dade se u pokret i ne razmišljajući, jednom rukom grabeći tu senku za grlo, a drugom istržući saks iz korica na opasaču s oružjem koji je umotala i stisla čvrsto kao jastuk.

Začu se krkljanje.

„To sam... ja“, proskiča nečiji glas. „Lif.“

Orka se ukoči, a oštar vrh njenog saksa zastade na prst od Lifovog oka.

Susprezala je poriv da ubije, nemu oluju koja je bila usnula u njenim venama, a sada se iznenada razjarila. Drhtaj joj se pronese telom od glave do pete, pa onda odgurnu Lifa i pridiže se vraćajući saks u korice.

Okusi krv u ustima, pa obližnu zube, oseti skorenu i zgrušanu krv na njima, ispljunu pa se stenjući diže na noge. Bolelo ju je sve živo, mišići i zglobovi su se bunili, a brinja joj je pritiskala ramena dok je Lifa streljala pogledom.

Stajali su u spaljenim ostacima gozbene dvorane u Sumorištu, tvrđavi kraljice Helke koja čuva prevoj preko Grbinastih gora. Pripadnici Krvozavetnika ležali su oko njih, umotani u ogrtače, hrčući i trzajući se. Neko zaječa, a licem mu prođe grč od nekog mučnog sna. Vatra u ognjištu je utrнула i ostao je samo sivi pepeo u ovom sivom svetu. Bio je solstodur, dugi dan, kada je noć na trideset dana odagnana s neba, ali sudeći po kositrenom sjaju što se probijao kroz krov razvaljene dvorane, samo što nije granula zora. Orka se protegnu, a kosti joj zakrckaše.

„Hteo sam da razgovaramo“, kaza joj Lif. Lice mu je bilo bledo, a plavičaste usne su mu se crnele na slabom svetlu; bio je to ostatak otrova mrazpauka koji mu se još zadržao u venama. Nosio je nešto u rukama.

Orka ustade i pokupi dugu sekiru s poda. Ranije ju je otela od jednog ratnika, rasplatila ga njome, a onda to kukasto sečivo okrenula protiv njih dvadesetak. Sečivo te sekire sada je čisto, kao i njena dva saksa i kratka sekirica koja joj je visila s opasača. Sve ostalo na njoj bilo je obliveno zgrušanom krvlju, ali pre nego što ju je san savladao, očistila je oružje. Oslonila je dugu sekiru na rame, pa se stresla od osećaja te dobro znane težine. Istovremeno ju je volela i mrzela.

„Onda govori“, odvratila ona odlazeći prema ulazu u dvoranu i izlazeći na dnevnu svetlost. Progutala je oštre reči koje su joj se

stvorile na jeziku, ne želeći da razgovara ni sa kim. U glavi joj je još odzvanjao zvuk Brekinog glasa odjekujući kao nekakva sejdr čin. Ona samo želi da nađe svog sina. Juče je mislila da ga je našla, učinilo joj se da ga čuje kako je doziva – i zapalila joj se krv u žilama od radosti. Prosekla je krvavu putanju da bi dospela do njega – ali to nije bio Breka, iako je našla drugu Izopačenu decu, vezanu kao tralovi, koje je Drekr oteo samo mrtvi bogovi znaju zašto.

Ali ne moj Breka. Njegovo odsustvo pogodilo ju je kao udarac mačem, prosecajući je duboko, tako da se bezmalo slomila. Jad je potekao iz nje kao krv iz uboda mačem, ali danas je rana sažežena i ušivena, srce joj je studeno i očvrslilo. Nastaviće. Naći će ga i ne treba joj ništa drugo da joj skreće pažnju. *Niko* drugi. No jad se uklesao u Lifovo lice i kapao mu je s usana kao otrov iz rane. Gledao je brata Morda kako umire okovan za zid nakon što ga je onaj niding Gudvar proburazio. Gadna smrt, pa je zato Orka stisla zube i nije zarežala na njega da je ostavi na miru kada su se škripa i pljesak njegovih koraka začuli kako je prate.

Hladan lahor nosio joj je plave pletenice dok je krupnim koracima grabila niz široko stepenište isprskano krvlju koja se grušala. Leševi su sada sklonjeni i nagomilani u tek iskopan jarak u dvorištu. Unatoč planinskoj studeni muve su već zujale, tako da je pravi oblak lebdeo nad nagomilanim telesinama. Dvorište je bilo opasano pomoćnim zgradama koje su se spuštale ka reci, a jedna staza vijugala je niz padinu prema zidinama i zaprečenoj kapiji. Blizu kapije pucketala je vatra, a nad njom visio kazan, i Orka je ugledala Glornira, poglavara Krvozavetnika, kako stoji i razgovara s nekolicinom svojih ratnika. Tu je bio i Ejnar Polutrol, senoviti gorostas koji je mešao šta god da se kuvalo u kazanu dok je razgovarao s Jekulom kovačem. Preko proređene kose bio mu je zamotan zavoj, a u bradi mu je bilo više sedih nego što je pamtila. Uхватила se za opasač i bronzanu kopču i okove, prisećajući se kako ih je iskovao za nju. Ugledala je i druge prilike kako vrebaju u senkama okolnih zgrada, još jednu pored dveri Sumorišta. Jedan od njih ju je pogledao, muškarac vitak kao vuk, kose kratke za jednog ratnika Krvozavetnika. Verižna košulja mu se mreškala

i držao je koplje u šaci, a štit mu je bio prebačen preko ramena i kalpak prikopčan za pojasom. Uzvratila mu je svojim bezizražajnim pogledom i on je pognuo glavu.

Orka je naposljetku stigla do reke koja je studeno brzala s Grbinastih gora, a huk pod njenim nogama menjao se dok je puštala nekoliko koraka na drveno pristanište. Tu su juče bile privezane dve sneke, plitkog gaza i vitkih duga, nalik na drakare, samo manje, sa svega po tucetom vesala. Obe su sada otplovile, a iskrzani konopci koji su se vukli po vodi svedočili su brzini i očajanju onih što su bežali njenoj osveti skaćući s pristaništa u čamce, pa su presekli vezove radije nego da gube vreme na drešenje sa stubova. Zagledavši se preko ruba pristaništa, pogledom je potražila po beloj peni koja se nadizala oko stena što su štrčale iz rečnog korita kao nekakvi ljigavi krnji zubi. Duboko u bistroj vodi ugledala je kako se među stenjem gnezdi zglavkasti tvrdi rep. Spert još spava nakon jučerašnje bitke. Rep mu se trzao i bacakao kao da sanja, tako da je dizao oblak mulja. U blizini, na obali, Orka je spazila tenurku Vesli kako sklupčana leži i spava, a jedno tanko prozirno krilo bilo joj je prebačeno preko čosavog tela kao ogrtač. U jednoj bleđoj šaci čvrsto je držala malo koplje.

Brekino koplje.

Orka je pustila dugu sekiru i opasač s oružjem na daske pristaništa, pa se nagnula i prevukla brinju preko glave, vijugajući se kao zmija što odbacuje staru kožu, a onda smakla čizme i nalbinding čarape s nogu i čakšire, naposljetku jednim potezom skidajući vunenu i lanenu tuniku koje je nosila ispod verižnjače, pa je stala dahćući tako da se pred njom maglilo, a koža joj se sva naježila. Onda je čučnula i skočila u reku.

Hladna voda mlatnu je kao malj, izbijajući joj vazduh iz pluća dok je pljuskala po reci i tonula pod površinu, osećajući kako je struja vuče, ali zamlatarala je nogama i prosekla put kroz vodu kao losos, plivajući gde je dublje, skoro do rečnog dna, pa se okrenula tako da su joj tabani i nožni prsti utonuli u mulj. Tu je ostala na trenutak, osvrćući se. Zvuci su bili prigušeni, a raznobojno svetlo treperilo je kao sjaj gudljosa na severnom nebu. Ovde sve kao da

se usporilo; buka sveta, bes i strah koji su divljali u njoj, sve se na trenutak ukočilo, smrznuto i tromo u ovom gorskom brzaku. Nedra je zboleše od nedostatka vazduha, a pritisak joj je rastao u glavi, ali i dalje je čekala srećna što može da predahne od površinskog sveta. Napokon, kada njena bolna pluća više nisu mogla da izdrže, odgurnula se o dno stremeći naviše ka svetlu i izronila na površinu rasipajući kapljice svuda oko sebe. Lif je stajao na pristaništu pored njenog oružja i odbačene odeće, držeći nešto u rukama. Oštrim i spretnim zamaskama zaplivala je ka obali i stala na noge, još napola u vodi. Sagnuvši se da pokupi kamen sa rečnog dna, sela je na jednu pljosnatu stenu i počela da struže kamenom po koži, skidajući krv i prljavštinu koju rečna struja nije uspeła da smakne s nje.

Na kraju je gacajući izašla iz reke, a voda se slivala s nje kao blistavi ledeni tokovi. Lif joj je pružio vuneni ogrtač, koji je uzela i obrisala se. Pogledala je hrpu svoje odeće na pristaništu, ukružene od skorele krvi i znoja.

„Evo“, kazao joj je Lif pružajući joj zavežljaj koji je nosio u naručju. „Našao sam tamo, mislim u ostavi ovdašnje postaje.“ Držao je čiste čakšire, lanenu donju tuniku i debelu suknenu gornju tuniku. „Nisam mogao da nađem veće; mislim da će ti odgovarati.“

„Hvala ti“, reče mu Orka prihvatajući odeću i navlačeći čakšire od debelog sukna, pa jednostavnu lanenu donju tuniku i na kraju sinju vunenu gornju tuniku. Promrdala je ramenima, natežući lan i vunu, koji su se slepili za njenu mokru kožu. Onda je uzela sa pristaništa svoje nalbinding čarape i čizme, navukla ih na noge i digla brinju, da bi tek onda shvatila kako mora da je očisti pre nego što je navuče. Prikopčavajući opasač s oružjem oko pasa, prebacila je verižnu košulju preko ramena pa čučnula i digla dugu sekiru, služeći se njome kao štapom.

„Hteo si da razgovaramo?“, upitala je netremice gledajući Lifa.

On odsečno uzdahnu, usta otvorenih kao da su mu se reči zalepile za nepce.

„Tri stvari“, promrmlja pa zatvori usta i premesti se s noge na nogu.

Orka se zagleda u nebo, pa ponovo u Lifa.

„Dan odmiče i neće te čekati da se smisliš“, kaza mu. „A neću ni ja.“

„Ti si Izopačena, krv mrtvog boga teče ti u venama, a ostatak njegove moći je u tebi“, istrtlja Lif, žurno prosipajući reči.

„Jašta“, potvrdi Orka klimajući glavom. Gurnula je jezik u razmak među zubima i iščačkala parčence nečega što se tu zaglavilo, pa ispljunula gromuljicu mesa i ne želeći da razmisli otkud se tu stvorila. Juče nije samo njena duga sekira prosecala ratnike Sumorišta. „Izopačena sam“, kaza. Strese se čuvši te reči izgovorene naglas. Život joj je zavisio od te pomno čuvane tajne. Oštro je pogledala Lifa pravo u lice, čekajući da vidi gađenje i odbojnost, strah i mržnju koji obično prate takvo otkrovenje. Međutim, u očima mu je videla samo... povređenost.

„Nisi mi rekla. Nama“, odgovori joj Lif. „Sve ono vreme koliko smo se borili rame uz rame... Spasli smo ti život u Darlu, izvukli te podno Drekrrove sekire...“

Orka uzdahnu, pa pređe dlanom preko lica.

„Nisam navikla da to govorim naglas“, objasni Orka. „Zbog toga bih mogla da završim s tralskim okovratnikom, ili da se klatim u kavezu. To je dugo čuvana tajna.“

Ali Lif mi je verovao, sledio me je, a ja sam čuvala tajne od njega.

„Trebalo je da kažem tebi i Mordu“, slegnula je ramenima. „U pravu si, obojica ste to zaslužili.“

Lif klimnu glavom. „Jesmo“, kaza on. „U kuli si rekla da onaj Drekr otima *Izopačenu* decu.“ Opet zastade, promišljajući o sopstvenim rečima. „Nisam to znao, ali sada naravno da ima smisla. Dakle, i Breka je Izopačen?“

„Jašta. Breka je Izopačen, u venama mu teče moja vučja krv.“

Lif klimnu glavom, očito razmišljajući o svemu.

„Druga stvar?“, upita Orka.

Lik je ponovo pogleda.

„Onaj juče, ćelavi sedobradi.“

„Glornir, poglavar Krvozavetnika“, objasni Orka.

„Nazvao te je *Glavocep*.“

Orka skrenu pogled, pa lagano klimnu glavom.

„Ti si Glavocep? Rekla si da je Glavocep mrtav?“

„Glavocepa nema od onog dana kada sam otišla od Krvoza-
vetnika“, objasni Orka. U glavi joj se razleteše izlomljene slike. Nije htela da priča o tome, nikada nije razgovarala o tim danima, čak ni s Torkelom. Odrekli su se tog života, zaključali uspomene u kavez, sve opipljivo što ih je podsećalo na to vreme zakopali u kovčegu pohranjenom u zemlju njihovog domaćinstva. Lif ju je gledao, a žal i strahopoštovanje urezali su mu se u lice kao rune u zavetni kamen, dok je ona osećala kako je izjeda sramota, a šapat starog života joj avetinjski zbori na uvo. Duboko uzdahnu.

„Breka mi je tada bio u trbuhu i više nisam htela da živim život Krvoza-
vetnika. Smrt i krv bez kraja i konca. Torkel se osećao isto tako, pa smo otišli.“ Slegnu ramenima. „Teže je bilo doneti tu odluku nego što zvuči kad se kaže, a i duže je potrajalo, ali to je suština. To smo uradili. Tokom jedne brodske bitke skočili smo u more i zaplivali do obale. Krvoza-
vetnici su mislili da smo poginuli u boju. Mnogi su tog dana pali i nikada nisu nađeni, a kosti im – nema sumnje – još leže u tmurnim dubinama.“

„Kada sam te juče video, video šta si...“, zausti Lif. „Bila si kao... neko drugi.“

Orka duboko uzdahnu. „Zatvorila sam Glavocepa na sve te godine. Brekin vrisak, ono što sam *mislila* da je Brekin vrisak, to je skršilo rešetke Glavocepovog kaveza, a onda mi je ovo dopalo šaka...“ Zagledala se u dugu sekiru u šaci i slegnula ramenima. „Glavocep je opet tu i pomoći će mi da nađem mog Breku.“

Zavlada muk. Tenurka Vesli zacvile u snu, okrećući se na tlu.

„Treća stvar?“, zapita Orka.

Lif se osvrnu ka ostacima dvorane i kule, pa se mrko namršti. „Hoćeš li da mi pomogneš da spustim Morda i podignem humku nad njim? Pokušao sam, ali još je okovan za zid.“

Orka diže pogled ka tornju, ili makar onome što je od njega ostalo. Veći deo krova je sagoreo, kao i dva zida, a čađave grede izvitoperile su se kao usahli prsti.

„Hoću“, odgovori ona.

Zajedno pođoše preko dvorišta, pa uz stepenište i u dvoranu. Tela na zemlji su se meškoljila, ratnici dizali sa svojih prostrtih ogrtača. Orka je prošla pored svih njih sve do kraja dvorane, gde su vrata vodila do stepeništa naviše. Grede su škripale kada je počela da se penje, a po zidovima i podu bio je nataložen debeo sloj pepela, tako da su Orkine noge rasipale oblačke dok je stepenište stenjalo i škripalo od njene težine. Onda je ušla u hodnik, gde je jedan zid pao tako da se pružao pogled preko dvorišta Sumorišta čak do reke. Pred njom je bila prostorija čija su vrata potpuno sagorela, tako da je pažljivo ušla.

Pod je zaškripao kada joj se Lif pridružio, pa su oboje stali da gledaju mrtve. Mordov spaljeni leš ležao je naspram suprotnog zida. Jedna ruka bila mu je podignuta i okovana za kamen, a ostatak tela poguren i zgrčen oko rane nanete mačem u trbuhu.

Orka stade na iskrivljeni i nagoreli štap, koji joj se smrvi pod nogom, pa oprezno pođe napred, dižući sekiru dugog držalja i zamahujući njome tako da se kresnice rasuše kad zaseče železni lanac zakovan za zid. Začu se prasak i škripa metala kako se lanac odlomi i Mordova ruka klonu na pod. Orka skide ogrtač, prostre ga pored Mordovog leša i umota ga u njega, a Lif joj je pomagao.

Parčad nagorelog mesa otpadala je pod njihovim prstima dok su ga pomerali, pa je Lif okrenuo glavu i stao da povraća po pocrnelim daskama. Orka je obmotala Morda ogrtačem, zategla ga i vezala, pa podigla njegovo telo, koje joj je sada bilo lako kao pero, i nežno ga prebacila preko ramena.

„Daj da ti pomognem“, kaza Lif pljujući puna usta jeda i brišući suze iz očiju.

„Mogu ja“, odvrati Orka.

Začuše se koraci na stepeništu i škripa greda i dasaka, pa se jedna prilika pojavi u dovratku. Beše to srednje visok čovek, upletene riđe kose, u potiljku svezane u rep, sa srebrnim prstenom koji je držao njegovu nauljenu i upletenu bradu. Nosio je blistavu brinju sa mačem i saksom za opasačem, a po rukama su mu bile nanizane srebrne grivne. Čakšire su mu bile od bledoplavog sukna, s tamnim vezovima od kolena pa do gležnja.

„Glavocepe“, javi se čovek klimajući glavom.

„Sviče“, klimnu Orka i zastade na tren, pa se dvoje ratnika odmeriše.

„Izgledaš kao govno“, primeti Svik.

„A ti kao da si se tek okupao za proslavu proleća“, odvrati Orka.

„Važno je izgledati najbolje što možeš“, odgovori on sležući ramenima. „Ko zna šta dan nosi. Koja bi se srećna gospa mogla naći u mom prisustvu.“

„Dakle, i dalje si dupeglavac“, primeti Orka frkćući.

Svik se zasmija tako da mu sitni beli zubi sevnuše u bradi, ali taj smeh se nije ogledao i u njegovim očima. Zurile su pravo u Orku, a onda mu se izraz lica lagano promenio i smeh zatreperio pretvarajući se u nešto drugo. Nešto tragično, nestalnu sliku jada i slomljenog srca.

„Ostavila si nas. Položila si zavet i svejedno si nas naprosto ostavila“, izustio je.

Orka je samo zurila u njega, a reči koje su joj odzvanjale u glavi nisu uspevale da nađu put do njenog jezika.

Svik trepnu, skrenu pogled. „Glornir te traži“, reče.

Orka samo zastenja i koraknu, a Svik se pomeri u stranu da je propusti kroz dovratka. Lif pokupi Orkinu dugu sekiru i pođe za njom, a Svik krenu za njima. Njih troje sidoše niz stepenište i izadoše u dvorište. Tu je bilo zapaljeno još vatri na kojima su krčkali kazani, a Orka je osećala kako mirišu kaša i med. Ratnici Krvozavetnika šetali su se po dvorištu Sumorišta; nekoliko ih je stajalo na bedemima ka severu i jugu.

Glornir ju je čekao, sada više sede nego crne brade. Gledao ju je turobno, jednom šaketinom držeći dugu sekiru kao da je lagana poput pera. Odjek njegovog brata vrebao mu je u očima, u dubokim borama po njegovom licu, tako da se Orka nevoljno trznula od uspomene na mrtvog muža. Oko Glornira su stajali drugi koje je Orka poznavala. Ejnar Polutrol zaklanjao je sunce, kao i Jekul Maljšaka, kovač. Edel sa svojom upletenom srebrnastom kosom, upropaštenim okom i vučjacima, kao i Rećija, vitka i žilava kao korbač. Bilo je tu i drugih koje Orka nije znala, mahom mlađih.

Jedan tamnopus muškarac glave izbrijane izuzev dugog crnog perčina, bez brade ali s drugim brkovima uvezanim kožnim vrpčama. Za bokom mu je visila krivošija i nosio je vrećaste čakšire kakve se nose u Iskidanu. Bila je tu i zlatokosa žena nosa skoro spljoštenog uz lice i čovek kojeg je Orka ranije primetila kako je gleda, kose kratke i brade tek nešto malo duže od čekinja među svim tim kosmatim ratnicima. Doduše, oprema mu je bila valjana, brinja se sijala od ulja, a za pojasom su mu visili kratka bradva i saks, kao i lep kalpak sa štitnicima za oči. Oko jedne ruke svijala mu se srebrna grivna.

Orka pride Glorniru, pa stade i nežno spusti ispred sebe Mor-dovo umotano telo. Lif se zaustavi tik iza njenog ramena i dodade joj sekiru dugog držalja, a Svik je obiđe i stade uz Glornira i ostale Krvozavetnike.

„Imamo o mnogo čemu da razgovaramo, Orka“, kaza Glornir. „Kada smo te juče zatekli, bila si ulfhednar i ophrvana žalošću, vuk je bio razularan u tvojoj krvi.“

Ona samo klimnu, znajući da je to živa istina. Sećala se tek nekih iskidanih trenutaka, krvi, vrištanja umirućih, kako je našla izbu punu dece. Kao je zbacila glavu i stala da zavija shvativši da Breka nije među njima. Sećala se kako je Glornir stigao praćen Krvozavetnicima dok je ona sedela na stepeništu, oblivena dro-bom i davila se u jadu. Sećala se kako ju je zagrlio.

Ali gledajući ga sada, videla je u njegovim očima, kao i u uko-čenim ramenima i leđima, takođe jad, samo njegov.

„Šta je?“, upita ga Orka.

„Vol“, odgovori Glornir, a usne mu se trznuše kao da će da zareži. „Oteo ju je niding galduranin.“

„Skalk“, reče Orka hvatajući se za glavu, gde je bila skorenom krvlju prekrivena čvoruga gde ju je lupio štapom. „Bio je ovde“, procedi ona. „S jednim drengrom i zarobljenikom prebačenim preko konja.“

„To su oni“, kaza Glornir više režeći nego što se služio rečima. Orka je lepo videla kako berserkir u Glorniru podrhtava i bezmalo kola u njegovoj krvi. „Tražio sam njihova tela, ma kakav trag.“

Orka sklopi oči, prisećajući se i prosejavajući raspršene slike jučerašnjeg pokolja. „Pobegli su. Na sneki privezanoj na reci.“ Klimnula je glavom ka pristaništu, a Glornir i ostali povedoše se za njenim pogledom.

Tenurka Vesli promeškolji se spavajući na obali, pa se trznu i vrisnu. Izustila je visok i prodoran krik, a Orka je prišla vesenki. Vesli naglo otvori oči i pridiže se sva se tresući.

„Kidačica leševa je slobodna“, zaskiča Vesli, grčeci se od straha, a njene sitne oči pogledom su tražile po nebesima nad njima. Neki Krvozavetnici takođe digoše glave i zagledaše se.

„San“, kaza joj Orka hvatajući je za rame krupnom rukom, iako se sada prisećala svog sna – ognja, pepela i lepeta krila.

„Ne“, odvrati joj Vesli. „*Lik-Rifa puštena je iz svog kaveza pod zemljom.*“

Orka se namršti, a začu se kako neki Krvozavetnici žamore.

„Takođe sam sinoć sanjao zmaja“, javi se neko među njima.

„Samo rđavi snovi“, kaza Glornir, iako se namrštio kao tmurni gromonosni oblak.

Začu se kako mehurovi izbijaju na površinu reke i Spertova glava izroni iz vode, pa vesen zaplovi na struji. Gledao ih je iskolačenim crnim očima na sivom licu koje je podsećalo na istopljeni vosak.

„Vesli pravo zbori“, prohropta Spert. „*Lik-Rifa je slobodna.*“ Obliznu se po usnama debelim modrim jezikom. „*Spert gladan. Gospodarica napravi kašu?*“

POGLAVLJE DVA

ELVAR

Elvar je gledala Sigvata Debelog kako polaže poslednji kamen na Agnarovu humku. Lice joj je bilo iskrivljeno od toga koliko je to užasno. Koliko juče, Agnar ih je vodio po ravnici Oskutreda, velikog jasena, a Elvar je srce bilo toliko puno da je mislila da će prepući nadvoje-natroje od radosti zbog tamošnjeg blaga, od pomisli da će se njihova slava proneti širom sveta poput nekakve sage; Agnar i njegovi Ratnici-Turobnici, nalazači vajnog Oskutreda, gde su bogovi vojevali i izginuli, gde zlato, srebro i božanske relikvije navodno vise s grana kao zrelo voće i samo čekaju da ih neko ubere.

Vala, našli smo ga.

Elvar je stajala na sivlom zastrtoj ravnici, a blag lahor kovitlao je pepeo u smetove, poput mrkog snega. Svuda oko nje bile su izbočene humke, uglavnom nad kosturima, velikim i malim, sve glatke od debelog pokrivača pepela. Drugde su bili sveži leševi, ni dan stari. Šačica Turobnika umotanih u ogrtače i spremnih za svoje mogile, kao i desetak Ilskinih Gavranhranitelja, koji su i dalje ležali tamo gde su i pali. Muve su milele po njima i vrane im ključale meso.

A našli smo više nego što smo tražili. Našli smo bitku i krv. Našli smo smrt.

„Ovde počiva Agnar Brokson; ratnik, glavar, prijatelj“, obzna-
nio je Sigvat, glasom dubokim kao huk mehova, iako mu je za-
drhtaio na poslednjoj reči. „Turobnik, Plamenšaka, Zmajoubica.“
Suza je skliznula niz Sigvatov obraz.

Elvar je znala da su sve to istinska i prava imena. Od onog
poslednjeg u njenim nedrima nabujali su strah i radost kad se se-
tila Agnarove holmgange sa Skridom, Izopačenim zmajorodnim.
Gorostasani i hitar kao guja, Skrid je bio strašan protivnik. Bio je
to dvoboj o kome bi širom sveta skaldi pevali, kako se Agnar borio
protiv zmajorodnog i ubio ga, a Elvar vikala toliko da je promukla,
o veštini s oružjem, hrabrosti i ratnoj lukavosti svog poglavara.

Ratnici-Turobnici svi do jednog saglasiše se sa Sigvatom, ste-
njući i uzvikujući *heja*, čak i Grend, koji je stajao do Elvar, posto-
jano kao vetrom šibana klisurina.

Elvar kleknu i dodirnu jedan kamen na Agnarovoj humci,
mršteći se od bola u ramenu koji joj je sevnuo čak i od tog ma-
leckog pokreta, a drugom rukom držala je onu trolovsku kljovu
što joj je sa kožne vrpce visila oko vrata. Agnar joj je to dao, zbog
njelog učešća u ubijanju trola na ostrvu Iskalt. To kao da je bilo
u prošlom životu.

„Nedostajaeš nam, Agnare Turobniče“, izusti ona. „Već nam
nedostaješ.“ A onda: „Osvetiću te. Bjor će *umreti* zbog ove izdaje.“

Elvar zadrhta od besa već od toga što je samo prošaptala nje-
govo ime. Bjor, njen ljubavnik, kome je verovala i sa kojim je bila
povezana zavetima, bitkama, ali i nečim daleko iznad toga. A on
ju je izdao, izdao ih je sve. Agnara je izdao najpoganije, kad mu
je zabio koplje u grlo u trenutku kada mu je Agnar pružio ruku.

Digla se na noge sikući od bola, a Grend ju je pridržao.

„Dakle, šta ćemo sada?“, upita Sigvat osvrćući se kako bi ih
sve obuhvatio pogledom.

Stajali su nemo, a ostalo ih je malo preko trideset. Sigvat ih je
gledao utučeno i nesigurno. Crveni plikovi i podlivi protezali su
mu se preko kože izložene pogledima, po licu, zapešćima, pod-
lakticama, svuda gde je bio vezan živom lozom koja je izrasla iz
tla na zapovest Froa-duha. Elvar na tren pogleda čađavi panj koji

je nekoć bio Vorn, čuvarka Jasenovog drveta. Ilška i njena zmajorodna svojta zapalile su je runskim činima i sada je pocrnela i izvitoperila se kao usahla grana bačena u vatru.

„Ono zbog čega smo došli“, kaza Huld sležući ramenima. Ona je posle Elvar najmlađa od Ratnika-Turobnika, mrkog pogleda i besna. „Zaslužili smo bojnu slavu, sada da pokupimo blago.“

„Jašta“, saglasi se Solin, kose sive poput čelika i sva žilava, zuba proređenih nakon njihovog skorašnjeg susreta s gnezdom tenura. „Pokupimo šta možemo i gubimo se oдавде. Šo šemo da uradimo.“

Ostali Turobnici zaklismaše glavama i zažagoriše u saglasju.

„Saglasan sam“, kaza Sigvat. „Zadržaćemo ono što možemo da nađemo i da nosimo. Ostatak ćemo nagomilati u kola i podeliti na ravne časti.“

Orv Šunjalo, što je bio nadimak koji je dobio zato što je lakog i tihog koraka, gurnu nogom hrpicu pepela, prevrćući izbeljene kosti i otkrivajući blistavi metal. Čučnu i diže grivnu od srebra potamnelog od vremena, pa je nataknu na ruku, diže pogled i nasmeši se.

Ostatak Ratnika-Turobnika stade da traži po pepelu, svi do jednog izubijani i izranjavljani od naporne bitke protiv Islkinih Gavranhranitelja.

Elvar se okrenu i vrati prema njihovom privremenom logoru, koji tek da je bio nešto malo više od zbijenih kola, nekoliko privezanih konjića i ogrtača razbacanih po zemlji da služe kao jastuci i čebad. Pepeo se oko njenih nogu dizao u oblačke i vrtložio kako je hodala, a čula je kako je sledi bat Grendovih koraka. Ispred nje je bio dugi trag jučerašnje bitke, gde su leševi njihovih neprijatelja i dalje bili prostrti po tlu, označavajući gde su Turobnici obrazovali štitni zid i stali nasuprot Ilskine ratne družine. Elvar je dobro upamtila smrad, zaglušujuće bojne krike i zveket čelika, treskanje i lupanje štita o štit. Nedra joj se nadeše od ponosa što je stajala rame uz rame s Ratnicima-Turobnicima suočena s takvim izgledima i pretekla. To su prekaljeni ljudi i žene, ti Turobnici, pljačkaši i veslači, izranjavljani u bitkama ali nepokoreni. Pobeđivali su Gavranhranitelje, iako brojčano nadjačani.

Sve dok zmaj nije izleteo u naš svet.

Otrgla se tom sećanju, pokušavajući da ga rastera kao muve s otvorene rane.

Sejdr-veštica Uspa sedela je na kraju jednih kola, zureći u golemu rupu gde je bio panj jasenovog drveta. Ogromno iverje promaljalo se iz zemlje, dugo kao daske drakara nastradalog u brodolomu, gde je zmajska boginja Lik-Rifa izletela iz svoje podzemne tamnice i razbacala ih kao slamke među viorima. Uspina svetla kosa bila je upletena i povezana, a istetovirane rune videle su se iznad okovratnika njene tunike, kako joj vijugaju uz ivicu vilice. Šake su joj bile sklopljene, zglovima pobelevanih, a prsti su joj se stezali i širili kao da joj je šaka puna noćnih crva.

Jedna prilika ležala je na tlu pred njom. Žena golemih krila boje rđe i riđe kose u pletenicama, sa praznim kanijama za mač o boku. Ruke i noge bile su joj vezane, a i dalje je bila u nesvesti. Niko nije znao ko je ili šta je ona, osim što ju je froa Vorn spomenula kao jednu od tri sestre, zmajčine čuvarke. Svi su se saglasili da ne bi bilo pametno pustiti je da dođe k sebi nesputana, ako je već provela tri stotine godina čuvajući zmajicu.

„Verovatno će biti ljuta što je Lik-Rifa pobešla“, reče Huld.

„Jašta, kao i zbog toga što su joj sestre mrtve“, dodade Orv Šunjalo.

Elvar se saglasila da je to ispravno razmišljanje, pa su kožnim vrpčama vezali krilatu ženu.

„Moramo da pođemo“, reče Uspa kada joj se Elvar našla u blizini zaputivši se ka svojoj opremi – razbijenom štitu i pokidanoj verižnoj košulji, s krvavom rupom tamo gde je koplje raskinulo verige i zabilo se Elvar u rame.

„Kuda?“, promrmlja Elvar.

„Za mojim Bjarnom“, odvrati Uspa. „Dala si zavet.“

„Jašta, da izbavimo tvog sina od Ilske kada nas dovedeš ovde, znam.“

„A ja sam svoj deo pogodbe ispunila“, kaza Uspa.

„Agnar mrtav i zmajica koja proždire leševe sada slobodna da tumara svetom nisu bili deo pogodbe“, odbrusi Elvar i čučnu pa počeo da pretura po svojoj opremi.

„Upozorila sam vas da se ovo neće dobro svršiti“, prosikta Uspa.

„Nisam mislila da to znači borbu protiv zmajorodnih i mrtve bogove kako slobodno lete nebesima.“

„Kada jednom otključaš vrata, ne možeš da odlučuješ šta će kroz njih da prođe“, odbrusi Uspa, pa uzdahnu duboko i uzdrhtalo. „Svejedno ništa od svega toga i nije bitno. Dali smo zavet i on nas obavezuje.“

„Srećno s time da ih ubediš u to“, primeti Elvar klimajući glavom ka Turobnicima. Zvonili su povici otkrivanja raznoraznih stvari. „Oni rade ono zbog čega su i došli, traže blago.“

„Položila si *zavet*“, upozori je Uspa.

„To je bilo dok je Ragnar još bio živ“, prasnu Elvar.

„*Ti* si još živa, a položila si *blod svarid*“, odgovori Uspa, lagano, smireno i izluđujuće. „A *blod svarid* ne mari za mrtve, već samo za žive.“

„Neki zaveti ne mogu da se ispune“, promrmlja Elvar, ali i ne dovrši tu misao, ne ispusti do kraja dah kojim je izgovorila te reči, kad joj bol sevnu u zapešću i podlaktici. Ona se zatetura i ustuknu, boreći se da dođe do daha, pa pade na tlo hvatajući se za ruku. Tanana mreža ožiljaka koji su joj se obmotavali oko ruke, ugoreli Uspinom sejdr-magijom kada su joj se svi zavetovali, sada se rasplamsala crvenilom, koža joj je ispucala i počela da se gnoji.

Grend zarezha i trže sekiru, pa pođe na Uspu.

„Zaustavi to“, procedi joj dižući sekiru nad glavom.

„Ne mogu“, odgovori Uspa. „Živa, mrtva, ne mogu ništa da uradim. Kada se jednom položi, *blod svarid* je kao plima; nema joj zadržavanja ni sputavanja. Okončaće ga samo ako Elvar ispuni svoj zavet. Ako makar i *pomisli* da prekrši taj zavet, on će to znati i delaće.“

Povlačim reč, povlačim reči, ići ću da oslobodim Bjarna, vrištala je Elvar u glavi i bol smesta stade, a vreline u njenim vena-
ma zasikta i minu kao da je Elvarina ruka sveže iskovano železo uronjeno u vodu.

„Vidiš“, reče Uspa, a u pogledu joj se video jad, a ne likovanje koje je Elvar očekivala da će ugledati u njenim očima. „*Blod svarid*

je kao nešto živo u tebi, zna o čemu razmišljaš, zna šta ti je na duši. Nema bekstva od njega.“

Jeknu krik bola i Elvar se okrenu u mestu i zagleda, hvatajući se rukom za pojas s oružjem.

Sigvar se držao za ruku i teturao, pa pao na koleno. Čak i odatle Elvar je videla kako mu se ruka puši i čula siktav zvuk prženja njegovog vrelog mesa.

„Čini mi se da se i Sigvat predomišlja o ovom našem zavetu“, primeti Grend.

„Nisam ozbiljno mislio, nisam ozbiljno mislio, NISAM OZBILJNO MISLIO“, urlao je Sigvat u nebo i crveni sjaj vatre u njegovim venama zamre, a debeli ratnik ostade na kolenu, glave pognute i boreći se da dođe do daha.

„Niko od nas ne može da mu umakne“, nastavila je Uspa. „Sigvat, ti, Grend, čak ni ja. Svi smo dali isti zavet. Ako bilo ko od nas odustane, onda smo ga prekršili i svi ćemo umreti, tako što će nam krv proključati u venama; da nisi možda zaboravila?“

„Sve i da jesam, sad sam se podsetila“, odbrusi Elvar streljajući pogledom čas svoju ruku a čas Uspu, „ali kako misliš da oslobodimo tvog sina ako je već u društvu Lik-Rife? *Boginje*? Bilo je već dovoljno teško izvući ga od Ilske i njenih Gavranhranitelja, a sada kada je Agnar mrtav...“ Pognula je glavu osećajući kako je pritiska breme žalosti i ozlojeđenosti, pa zareža potiskujući suze. *Ovo nije trebalo da se desi*. Zamišljala je da će naći Oskutred, riznicu punu blaga, i da će se priče o njenom čuvenju proneti čitavim Vigridom, pa na kraju dopasti čak i do ušiju njenog oca u njegovoj dvorani u dalekom Snakaviku. Onda bi mu bilo jasno kako ona ima i snagu i volju da uspe i bez njega. Da uspe *uprkos* njemu i njegovoj iskvarenosti. Iako ga je prezirala, svejedno je želela da on za to *zna*.

Začuše se koraci kako Sigvat zatrupta ka njima.

„Kako da se oslobodimo ovog zaveta?“, reče dižući ruku. Vene su se i dalje crvenele i gnoj je curio iz njih.

Elvar diže svoju ruku premreženu crvenim venama i on trepnu, pa ošinu Uspu pogledom.

„Jedini način jeste da se ispuni zavet“, odgovori Uspa.

„Zmajica je na slobodi, sejdr-veštice“, progunda Sigvat, „kako da izbavimo tvog sina od toga?“

„Ne znam“, kaza Uspa, „ali moramo da pokušamo.“

„Nemoguć...“, zausti Sigvat, ali ruka poče da mu cvrči i da se puši, a vene da menjaju boju pa je on ščepa drugom šakom padajući na kolena. „Pokušaću, pokušaću, POKUŠAĆU“, zaurla. Digao je pogled ka Uspi mršteći se kao gromonosni oblak dok je bol čileo a graške znoja mu izbijale po licu. „Znao sam da nije trebalo da položim onaj zavet“, progunda. „Sad je Agnar mrtav...“, sumnjičavo se zagleda u svoju ruku, „a vatreni demon mi stanuje u ruci.“

„Ne samo u ruci“, odvrati mu Uspa. „Jesam vas upozorila; kršenje zaveta okončaće se bolom.“

„Ima raznih vrsta bola“, promrmlja Sigvat. „Podbijeni palac. Urasla dlaka na dupetu. Sračkalica od pokvarenog variva. Ali ovo – osećam se kao da mi meso i kosti *ključaju* pod kožom.“ Odmahujući glavom, on uzdahnu pa sede pored Uspe na kraj lesa. „Ovo su gadne stvari.“ Pogleda Elvar i Grenda. „Dakle, šta ćemo? Treba nam duboko lukav plan da bismo iz svega ovoga izašli s glavama na ramenima, Izopaćenim berserkirskim detetom i da nam krv ne proključa u venama.“

„Nadala sam se da ćeš ti smisliti nešto“, primeti Elvar.

„Uvek je Agnar bio duboki mislilac; ja sam samo tukao ono što mi on pokaže da tučem.“

„Uspa očekuje da pođemo za Lik-Rifom i Ilskom Okrutnom i naprosto otmemo Bjarna“, kaza Elvar.

„Meni to ne zvuči kao duboka lukavost“, namršti se Sigvat.

Među njima zavlada muk.

„Bili bi nam bolji izgledi kad bi svi Turobnici bili uz nas“, primeti Grend.

„Jašta“, klimnu glavom Elvar, „ali oni nisu položili zavet, već samo nas četvoro. Oni nisu obavezni da pođu s nama, a nije kao da im sada treba zlato i srebro. Da je Agnar ovde, sledili bi ga, ali nas...“ Pogleda ih svakog ponaosob. „Da li biste vi?“

„Ne“, odgovori Sigvat.

Elvar duboko uzdahnu. „Neka traže blago“, reče, „a kada završe, razgovaraćemo s njima i videti šta je šta.“

„To znači odlaganje polaska, tokom koga mog Bjarna odvođe još dalje“, istače Uspa.

„Obavezana sam zavetom, to priznajem“, kaza joj Elvar, „i daću sve od sebe da ga ispunim i oslobodim tvog sina, ali *kako* ću to uraditi samo je na meni i moja je odluka, a kažem da su nam potrebni Ratnici-Turobnici i ne treba mi duboko lukav mudrac da bi mi bilo jasno da će njihov odgovor biti *ne* ako ih sada pitamo. Zato ćemo sačekati i pitati ih kada utome glad za srebrom.“ Osvrnuo se da ih pogleda. „Saglasni?“

„Heja“, rekoše Grend i Sigvat. Uspa je neko vreme samo zurila u Elvar, pa je i ona klimnula glavom.

„Taman možemo i mi da vidimo šta ima da se nađe“, kaza Sigvat. „Ko zna, možda je ovde negde na zemlji i koplje za ubijanje zmajeva.“

„To više liči na polet kome sam se nadala“, reče Uspa.

Elvar je oćutala, ali je mislila da je Sigvat u pravu. Kad su već tu, mogli bi da vide šta mogu da nađu. Štit joj je polomljen a verižnjača pokidana od bitke. Možda bi mogla da nađe nešto ratne spreme nekog mrtvog boga, a ako ne, bilo bi od pomoći da napuni kola sa što više blaga.

Možda bismo mogli da ga potrošimo na unajmljivanje ratne družine zmajoubica. Sve i da Ratnici-Turobnici odustanu od ove bitke, ovde ima dovoljno srebra da unajmimo hiljadu prekaljenih ratnika.

Elvar uze koplje naslonjeno preko njene skršene spreme pa stade da njime prebira po pepelom zastrtom tlu.

Začu se krik i ona ugleda Orva Šunjala kako čuč, pa diže nešto. Zakrivljeni luk, i dalje napete strune.

Kako to da tetiva nije istrulila za ovih tri stotine godina?, pomislila je. A onda je shvatila: luk je pripadao jednoj od krilatih žena koje su napale zmajicu. Onoj sa srebrnom kosom i belim krilima. Lik-Rifa joj je otkinula glavu i znječila joj telo u kašu, ali Elvar se seća kako je pre toga videla vatrene žiške kako sevaju sa zmajičine kože kada su se strele odapete s tog luka zabijale u Lik-Rifino telo.

Da li je to sejdr-luk, ili izobražen runama, ili su posredi bile strele?

Bilo kako bilo, najbolje je što ga je baš Orv našao, od svih Ratnika-Turobnika, pošto je on nešto najbliže lovcu što oni imaju.

Elvar je nastavila sa traganjem, a koplje joj se zakači o nešto i izazva oštar bol u ramenu. Juče je u štitnom zidu primila ubod kopljem, a Grend ju je izvukao iz prednjeg reda. Nakon što je Lik-Rifa odletela a Ilska i njeni Gavranhranitelji pošli za zmajicom kao vrane za ratnom družinom, Grend joj je očistio ranu, kopajući po njoj da bi povadio raskinute verižice njene brinje, a onda nasuo med u krvavu rupu i ušio je zakrivljenom udicom. Namrštivši se, ona je bolje uhvatila kopljište i podigla iz pepela ono što je zakačila. Pepeo spade i otkri ruku nekog kostura pokrivenu verižnom košuljom, a potamnele srebrne verižice zazveckale po podlaktici. Bele kosti šake grabile su držalje jedne sekire. Elvar čučnu da izvuče sekiru i suzdrža se da ne uzdahne od zapanjenosti. Držalje je bilo dužine Elvarine podlaktice, okovano železom, sa srebrnom žicom obmotanom od početka drške sve do sečiva. Glava sekire bila je jednosekla i kukasta, baš kako Grend voli. Po sečivu su bile urezane zamršene šare izobražene kao iskeženi vuk, što Elvar nikada nije videla na sekiri namenjenoj da se koristi u boju, kao što je ova očito bila namenjena, sudeći po mrkim mrljama po njoj i činjenici da je bila dopola zabijena u nečiju lobanju.

„Grende“, viknu Elvar dižući pogled i vide ga kako stoji dvadesetak koraka od nje, ne tražeći ništa, već samo zureći – pravo u humku koju su juče istraživali, kada su tek stigli. U kostur vučjeg boga Ulfrira, čije su kosti bile posute zemljom, zubi dugi kao koplja, a ralje razjapljene u samrtnom urliku.

„Ha“, zastenja Grend. Lagano se okrenu i pogleda je.

„Ovo je za tebe“, reče Elvar istržući sekiru. Lobanja se smrvila kad Elvar izvuče sečivo iz nje i diže oružje levom rukom. Otkad je stasala dovoljno da drži motku, Grend ju je učio kako da se bori obema rukama, tako da joj leva nije bila slaba. Sekira je bila valjano uravnotežena pa ju je bacila Grendu dok je on polazio ka njoj, a stari ratnik je lako uhvati. Odmeri joj težinu, zamahnu